

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาศักยภาพที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี โดยมีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาสภาพการปฏิบัติในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี 2) เพื่อศึกษาปัจจัยในกลุ่มครูผู้สอน และปัจจัยในกลุ่มนักเรียนที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ครูผู้สอนกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” จำนวน 1,047 คน และนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 - 6 ที่เข้าร่วมกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” จำนวน 5,340 คน จาก 35 โรงเรียน ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ครูผู้สอนกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” จำนวน 248 คน และนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 ที่เข้าร่วมกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” จำนวน 505 คน จาก 35 โรงเรียน

ผู้วิจัยแบ่งการสรุปผลการวิจัยเป็น 2 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 ผลการศึกษาศักยภาพการดำเนินการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” และระยะที่ 2 ผลการศึกษาศักยภาพในกลุ่มครูผู้สอน และปัจจัยในกลุ่มนักเรียนที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้”

ระยะที่ 1 ผลการศึกษาศักยภาพการดำเนินการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี พบว่า จังหวัดปัตตานีมีโรงเรียนนำร่องที่จัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” จำนวน 35 โรงเรียน จำแนกเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ 13 โรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง 15 โรงเรียน โรงเรียนขนาดเล็ก 7 โรงเรียน มีจำนวนกิจกรรมทั้งสิ้น 1,888 กิจกรรม และโรงเรียนนำร่องในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 1 มีสัดส่วนของการจัดกิจกรรมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.11 รองลงมาโรงเรียนนำร่องสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 2 คิดเป็นร้อยละ 33.79 โรงเรียนนำร่องสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 3 มีสัดส่วนของการจัดกิจกรรมน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 18.67 ส่วนกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ของโรงเรียนนำร่อง

ในภาพรวม พบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่จะมีจำนวนกิจกรรมมาก เนื่องจากมีความพร้อมในด้านปัจจัยสนับสนุนมากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก

เมื่อพิจารณาจำนวนกิจกรรมที่พัฒนาทักษะด้านใดด้านหนึ่ง ของโรงเรียนนำร่องที่จัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” พบว่า ทุกเขตพื้นที่มีสัดส่วนของการจัดกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 39.29 เมื่อพิจารณาจำนวนกิจกรรมที่พัฒนาทักษะ 2 ด้าน พบว่า มีสัดส่วนของการจัดกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) และกิจกรรมพัฒนาทักษะปฏิบัติ (Hand) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.09 เมื่อพิจารณาจำนวนกิจกรรมที่พัฒนาทักษะ 3 ด้าน พบว่า มีสัดส่วนของการจัดกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) กิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) และกิจกรรมพัฒนาทักษะปฏิบัติ (Hand) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.89 ส่วนจำนวนกิจกรรมที่พัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานีเขต 1 มีสัดส่วนของการจัดกิจกรรมพัฒนาทั้ง 4 ด้าน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 69.33

เมื่อพิจารณาจากขนาดโรงเรียน พบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่มีการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติ (Hand) มากที่สุด และมีการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาจิตใจ (Heart) น้อยที่สุด ส่วนโรงเรียนขนาดกลางมีการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาสมอง (Head) มากกว่ากิจกรรมอื่นๆ ส่วนโรงเรียนขนาดเล็กมีการจัดกิจกรรมในแต่ละด้านใกล้เคียงกัน ข้อสังเกต พบว่า กิจกรรมเพื่อพัฒนาสุขภาพ (Health) เมื่อขนาดของโรงเรียนใหญ่ขึ้นจะมีการจัดกิจกรรมกลุ่มนี้ลดลง

ระยะที่ 2 ผลศึกษาปัจจัยในกลุ่มครูผู้สอน และปัจจัยในกลุ่มนักเรียนที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี ผู้วิจัยได้นำผลจากการศึกษาในระยะที่ 1 นำมาศึกษาระดับการปฏิบัติทั้งปัจจัยในกลุ่มครูผู้สอน และปัจจัยในกลุ่มนักเรียนที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” และส่งผลต่อกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) กิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) กิจกรรมพัฒนาทักษะการปฏิบัติ (Hand) กิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) และความสุขของผู้เรียน (Happiness) ในแต่ละด้าน ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี พบว่า ปัจจัยทุกปัจจัยอยู่ในระดับการปฏิบัติบ่อยครั้ง

สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ที่ได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 จำนวนร้อยละของครูที่ตอบแบบสอบถาม พบว่าเพศของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 243 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 77.37 และเพศชายจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 22.63 มีอายุส่วนใหญ่ต่ำกว่า 40 ปีจำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 44.03 รองลงมาคือ ช่วงอายุ 41-50 ปีจำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 29.22 และอายุมากกว่า 50 ปีจำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 26.75

ส่วนใหญ่มัธยมศึกษาปริญญาตรี จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 82.15 รองลงมามัธยมศึกษาปริญญาโท จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 17.40 และมีวุฒิปริญญาเอก จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.45

ส่วนใหญ่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 1 จำนวน 135 คน คิดเป็นร้อยละ 55.56 รองลงมาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 2 จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 30.86 และสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 3 น้อยที่สุด จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 13.58

ส่วนใหญ่สอนอยู่ในโรงเรียนขนาดกลาง จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 54.32 รองลงมาโรงเรียนขนาดใหญ่จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 39.51 และโรงเรียนขนาดเล็กน้อยที่สุดจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 6.17

ส่วนใหญ่ ตำแหน่งครู คศ. 2 จำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 59.67 รองลงมาคือตำแหน่งครู คศ.3 จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 14.81 ตำแหน่งพนักงานราชการ จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 11.11 ตำแหน่งครู คศ.1 จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 7.41 ตำแหน่งครูผู้ช่วยจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 4.90 และตำแหน่งอื่น ๆ เช่น ครูพี่เลี้ยง วิทยากรอิสลามจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.06

ส่วนใหญ่มิ่ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งมากกว่า 10 ปี จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 50.21 ระยะเวลา 5-10 ปีจำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 38.27 และระยะเวลาน้อยกว่า 5 ปี น้อยที่สุดจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 11.52

ส่วนใหญ่สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 25.51 รองลงมา กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์และกลุ่มสาระสังคมศึกษาศาสนาและวัฒนธรรมมีขนาดเท่ากันจำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 17.70 กลุ่มสาระวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ

13.99 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 8.64 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปศึกษาจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 6.58 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 6.17 และกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 3.70

ส่วนใหญ่มีจำนวนชั่วโมงที่สอนต่อสัปดาห์ 16-24 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 82.31 รองลงมาสอนต่ำกว่า 16 ชั่วโมงต่อสัปดาห์จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 11.93 และสอน 25 ชั่วโมงต่อสัปดาห์น้อยที่สุดจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 5.76 ตามลำดับ

1.2 จำนวนร้อยละของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 373 คน คิดเป็นร้อยละ 73.86 เพศชายจำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 26.14 มีวุฒิการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 33.27 มีวุฒิการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 33.47 และมีวุฒิการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 33.27

2. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบลดหลั่นเพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรทำนาย 5 ตัวแปร คือ ปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู ปัจจัยการประเมินผลและติดตามผู้เรียน ปัจจัยการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง ปัจจัยศักยภาพการปฏิบัติตามนโยบายของผู้บริหาร และปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหาร ที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกลุ่มครูผู้สอนของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี พบว่า ตัวแปรทั้ง 5 ตัวร่วมกันอธิบายความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ได้ร้อยละ 70.00 ($Adjusted\ R^2 = .700$) โดยพบว่า ปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” มากที่สุด มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .338 ($R=.840$) รองลงมาคือ ปัจจัยการประเมินผลและติดตามผู้เรียน มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .282 ($R=.808$) ปัจจัยการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .163 ($R=.764$) ปัจจัยศักยภาพการปฏิบัติตามนโยบายของผู้บริหาร มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .125 ($R=.651$) และปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหาร มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมน้อยที่สุดเท่ากับ .117 ($R=.529$) โดยทุกปัจจัยในกลุ่มครูผู้สอน มีอำนาจการทำนาย

ความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบลดหลั่นเพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรทำนาย 5 ตัวแปร คือ ปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู ปัจจัยการประเมินผลและติดตามผู้เรียน ปัจจัยการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง ปัจจัยศักยภาพการปฏิบัติตามนโยบายของผู้บริหาร และปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหาร ที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) กิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) กิจกรรมพัฒนาทักษะการปฏิบัติ (Hand) กิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) และความสุขของผู้เรียน (Happiness) ในกลุ่มครูผู้สอน ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี มีรายละเอียดดังนี้

3.1 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบลดหลั่นเพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรทำนาย 5 ตัวแปร คือ ปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู ปัจจัยการประเมินผลและติดตามผู้เรียน ปัจจัยการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง ปัจจัยศักยภาพการปฏิบัติตามนโยบายของผู้บริหาร และปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหาร ที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) ในกลุ่มครูผู้สอน ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี พบว่า ตัวแปรทั้ง 5 ตัวร่วมกันอธิบายความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) ได้ร้อยละ 61.6 ($\text{Adjust } R^2 = .616$) โดยพบว่า ปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) มากที่สุด มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .298 ($R=.790$) รองลงมาคือ ปัจจัยการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .231 ($R=.740$) ปัจจัยศักยภาพการปฏิบัติตามนโยบายของผู้บริหาร มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .184 ($R=.625$) ปัจจัยการประเมินผลและติดตามผู้เรียน มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .182 ($R=.763$) และปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหาร มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมน้อยที่สุดเท่ากับ .070 ($R=.479$) โดยทุกปัจจัยในกลุ่มครูผู้สอน มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบลดหลั่นเพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรทำนาย 5 ตัวแปร คือ ปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู ปัจจัยการประเมินผลและติดตามผู้เรียน ปัจจัยการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง

การมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง ปัจจัยศักยภาพการปฏิบัติตามนโยบายของผู้บริหาร และปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหาร ที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) ในกลุ่มครูผู้สอน ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี พบว่า ตัวแปรทั้ง 5 ตัวร่วมกันอธิบายความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) ได้ร้อยละ 55.60 ($\text{Adjust } R^2 = .556$) โดยพบว่า ปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) มากที่สุด มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .324 ($R=.752$) รองลงมาคือ ปัจจัยการประเมินผลและติดตามผู้เรียน มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .261 ($R=.718$) ปัจจัยศักยภาพการปฏิบัติตามนโยบายของผู้บริหาร มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .176 ($R=.594$) ปัจจัยการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .086 ($R=.674$) และปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหาร มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมน้อยที่สุดเท่ากับ .061 ($R=.452$) โดยปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู ปัจจัยการประเมินผลและติดตามผู้เรียน และปัจจัยศักยภาพการปฏิบัติตามนโยบายของผู้บริหาร มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.3 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบลดหลั่นเพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรทำนาย 5 ตัวแปร คือ ปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู ปัจจัยการประเมินผลและติดตามผู้เรียน ปัจจัยการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง ปัจจัยศักยภาพการปฏิบัติตามนโยบายของผู้บริหาร และปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหาร ที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกิจกรรมพัฒนาทักษะการปฏิบัติ (Hand) ในกลุ่มครูผู้สอน ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี พบว่า ตัวแปรทั้ง 5 ตัวร่วมกันอธิบายความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาทักษะการปฏิบัติ (Hand) ได้ร้อยละ 53.8 ($\text{Adjust } R^2 = .538$) โดยพบว่า ปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาทักษะการปฏิบัติ (Hand) มากที่สุด มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .420 ($R=.740$) รองลงมาคือ ปัจจัยการประเมินผลและติดตามผู้เรียน มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .156 ($R=.682$) ปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหาร มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .147 ($R=.486$) ปัจจัยการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .114

($R=.653$) และ ปัจจัยศักยภาพการปฏิบัติตามนโยบายของผู้บริหาร มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมน้อยที่สุดเท่ากับ $.051$ ($R=.562$) โดยปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู และปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหาร มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาทักษะการปฏิบัติ (Hand) ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$

3.4 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบลดหลั่นเพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรทำนาย 5 ตัวแปร คือ ปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู ปัจจัยการประเมินผลและติดตามผู้เรียน ปัจจัยการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง ปัจจัยศักยภาพการปฏิบัติตามนโยบายของผู้บริหาร และปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหาร ที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) ในกลุ่มครูผู้สอน ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี พบว่า ตัวแปรทั้ง 5 ตัวร่วมกันอธิบายความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) ได้ร้อยละ 58.10 ($\text{Adjust } R^2 = .581$) โดยพบว่า ปัจจัยการประเมินผลและติดตามผู้เรียน มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) มากที่สุด มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ $.333$ ($R=.757$) รองลงมาคือ ปัจจัยการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ $.192$ ($R=.709$) ปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ $.187$ ($R=.768$) ปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหาร มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมน้อยที่สุดเท่ากับ $.156$ ($R=.506$) และปัจจัยศักยภาพการปฏิบัติตามนโยบายของผู้บริหาร มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ $.070$ ($R=.593$) โดยปัจจัยการประเมินผลและติดตามผู้เรียน ปัจจัยการมีส่วนร่วมของ ผู้ที่เกี่ยวข้อง ปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู และปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหาร มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$

3.5 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบลดหลั่นเพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรทำนาย 5 ตัวแปร คือ ปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู ปัจจัยการประเมินผลและติดตามผู้เรียน ปัจจัยการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง ปัจจัยศักยภาพการปฏิบัติตามนโยบายของผู้บริหาร และปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหาร ที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในความสุขของผู้เรียน (Happiness) ในกลุ่มครูผู้สอน ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

จังหวัดปัตตานี พบว่า ตัวแปรทั้ง 5 ตัวร่วมกันอธิบายความสำเร็จในความสุขของผู้เรียน (Happiness) ได้ร้อยละ 53.30 ($\text{Adjust } R^2 = .533$) โดยพบว่า ปัจจัยการประเมินผลและติดตามผู้เรียน มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในความสุขของผู้เรียน (Happiness) มากที่สุดมีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .331 ($R=.711$) รองลงมาคือ ปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .281 ($R=.737$) ปัจจัยการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .103 ($R=.652$) ปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหาร มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมน้อยที่สุดเท่ากับ .085 ($R=.446$) และปัจจัยศักยภาพการปฏิบัติตามนโยบายของผู้บริหาร มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .083 ($R=.550$) โดยปัจจัยการประเมินผลและติดตามผู้เรียน และปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในความสุขของผู้เรียน (Happiness) ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบลดหลั่นเพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรทำนาย 5 ตัวแปร คือ ปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม ปัจจัยพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ ปัจจัยเจตคติที่ดีต่อกิจกรรม ปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน และปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง ที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกลุ่มนักเรียน ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี พบว่า ตัวแปรทั้ง 5 ตัว ร่วมกันอธิบายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมได้ร้อยละ 71.10 ($\text{Adjust } R^2 = .711$) โดยพบว่า ปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” มากที่สุด มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับเท่ากับ .303 ($R=.790$) รองลงมาคือ ปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .263 ($R=.845$) ปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .244 ($R=.717$) ปัจจัยพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .129 ($R=.824$) และปัจจัยด้านเจตคติที่ดีต่อกิจกรรม มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมน้อยที่สุด เท่ากับ .105 ($R=.816$) โดยทุกปัจจัยในกลุ่มนักเรียน มีอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบลดหลั่นเพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรทำนาย 5 ตัวแปร คือ ปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม ปัจจัยพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ ปัจจัยเจตคติที่ดีต่อกิจกรรม ปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน และปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง ที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) กิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) กิจกรรมพัฒนาทักษะการปฏิบัติ (Hand) กิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) และความสุขของผู้เรียน (Happiness) ในกลุ่มนักเรียน ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี มีรายละเอียดดังนี้

5.1 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบลดหลั่นเพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรทำนาย 5 ตัวแปร คือ ปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม ปัจจัยพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ ปัจจัยเจตคติที่ดีต่อกิจกรรม ปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน และปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง ที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) ในกลุ่มนักเรียน ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี พบว่า ตัวแปรทั้ง 5 ตัวร่วมกัน อธิบายความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) ได้ร้อยละ 56.00 ($\text{Adjust } R^2 = .560$) โดยพบว่า ปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) มากที่สุดมีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .280 ($R = .699$) รองลงมาคือ ปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .246 ($R = .751$) ปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .188 ($R = .628$) ปัจจัยพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .127 ($R = .732$) และปัจจัยเจตคติที่ดีต่อกิจกรรม มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมน้อยที่สุดเท่ากับ .086 ($R = .723$) โดยปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม ปัจจัยความเชื่อมั่นใน ปัจจัยพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.2 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบลดหลั่นเพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรทำนาย 5 ตัวแปร คือ ปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม ปัจจัยพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ ปัจจัยเจตคติที่ดีต่อกิจกรรม ปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน และปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง ที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) ในกลุ่มนักเรียน ของ

โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี พบว่า ตัวแปรทั้ง 5 ตัวร่วมกันอธิบายความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) ได้ร้อยละ 48.00 ($\text{Adjust } R^2 = .480$) โดยพบว่า ปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) มากที่สุดมีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .283 ($R = .697$) รองลงมาคือ ปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .205 ($R = .587$) ปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .181 ($R = .631$) ปัจจัยเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมมีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .112 ($R = .666$) และปัจจัยพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมน้อยที่สุดเท่ากับ .067 ($R = .670$) โดยปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม ปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง และปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.3 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบลดหลั่นเพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรทำนาย 5 ตัวแปร คือ ปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม ปัจจัยพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ ปัจจัยเจตคติที่ดีต่อกิจกรรม ปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน และปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง ที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกิจกรรมพัฒนาทักษะการปฏิบัติ (Hand) ในกลุ่มนักเรียนของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี พบว่า ตัวแปรทั้ง 5 ตัวร่วมกันอธิบายความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาทักษะการปฏิบัติ (Hand) ได้ร้อยละ 52.80 ($\text{Adjust } R^2 = .528$) โดยพบว่า ปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาทักษะการปฏิบัติ (Hand) มากที่สุดมีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .247 ($R = .730$) รองลงมาคือ ปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .243 ($R = .669$) ปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .165 ($R = .605$) ปัจจัยพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .142 ($R = .710$) และ ปัจจัยเจตคติที่ดีต่อกิจกรรม มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมน้อยที่สุดเท่ากับ .107 ($R = .698$) โดยปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม ปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง และปัจจัยพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาทักษะการปฏิบัติ (Hand) ของโรงเรียน

ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.4 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบลดหลั่นเพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรทำนาย 5 ตัวแปร คือ ปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม ปัจจัยพฤติกรรมไม่เรียนรู้ ปัจจัยเจตคติที่ดีต่อกิจกรรม ปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน และปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง ที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) ในกลุ่มนักเรียน ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี พบว่า ตัวแปรทั้ง 5 ตัวร่วมกันอธิบายความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) ได้ร้อยละ 47.80 ($\text{Adjust } R^2 = .478$) โดยพบว่า ปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) มากที่สุดมีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .389 ($R = .663$) รองลงมาคือ ปัจจัยพฤติกรรมไม่เรียนรู้ มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .169 ($R = .690$) ปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .128 ($R = .695$) ปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .094 ($R = .549$) และปัจจัยเจตคติที่ดีต่อกิจกรรม มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมน้อยที่สุดเท่ากับ .066 ($R = .675$) โดยปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ปัจจัยพฤติกรรมไม่เรียนรู้ และปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในกิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.5 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบลดหลั่นเพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรทำนาย 5 ตัวแปร คือ ปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม ปัจจัยพฤติกรรมไม่เรียนรู้ ปัจจัยเจตคติที่ดีต่อกิจกรรม ปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน และปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง ที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในความสุขของผู้เรียน (Happiness) ในกลุ่มนักเรียน ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี พบว่า ตัวแปรทั้ง 5 ตัวร่วมกันอธิบายความสำเร็จในความสุขของผู้เรียน (Happiness) ได้ร้อยละ 52.00 ($\text{Adjust } R^2 = .520$) โดยพบว่า ปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในความสุขของผู้เรียน (Happiness) มากที่สุดมีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .318 ($R = .650$) รองลงมาคือ ปัจจัยเจตคติที่ดีต่อกิจกรรม มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ

.202 ($R=.716$) ปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .156 ($R=.680$) ปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเท่ากับ .152 ($R=.724$) และปัจจัยพฤติกรรมไม่เรียนรู้ มีค่าอำนาจการทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรมน้อยที่สุดเท่ากับ .045 ($R=.717$) โดยทุกปัจจัยในกลุ่มนักเรียน มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในความสุขของผู้เรียน (Happiness) ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การศึกษาปัจจัยที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี พบประเด็นที่น่าสนใจควรนำมาอภิปรายผลดังนี้

1. จำนวนกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) กิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) กิจกรรมพัฒนาทักษะการปฏิบัติ (Hand) กิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) และความสุขของผู้เรียน (Happiness) ของโรงเรียนนำร่องโครงการ “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” เมื่อจำแนกเป็นรายเขตพื้นที่จะพบว่าโรงเรียนขนาดใหญ่จะมีจำนวนกิจกรรมมาก เนื่องจากมีความพร้อมในด้านปัจจัยสนับสนุนมากกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก สอดคล้องกับ สุธิดา ศรีปลั่ง (2559) ได้ศึกษาบริบทของการบริหารโครงการ “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ของโรงเรียนนำร่อง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพชรบุรี เขต 1 พบว่า ปัจจัยการนำเข้าของการบริหารโครงการ “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ของโรงเรียนนำร่องสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพชรบุรี เขต 1 อยู่ในระดับมากเนื่องจากโรงเรียนอำนวยความสะดวก ผู้บริหารปรับปรุงพัฒนาปัจจัยต่างๆ ให้มีความพร้อมในการปฏิบัติ โรงเรียนมีสื่อ มีแหล่งเรียนรู้มีงบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรม

2. โรงเรียนขนาดกลางมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาสมอง (Head) มากกว่ากิจกรรมอื่นๆ สำหรับกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณลักษณะและค่านิยม (Heart) โรงเรียนขนาดใหญ่มีการจัดกิจกรรมน้อยที่สุด และในโรงเรียนขนาดใหญ่มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติ (Hand) มากที่สุด ส่วนกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาสุขภาพ (Health) ในโรงเรียนขนาดแต่ละขนาดมีภาพรวมการจัดกิจกรรมน้อยที่สุด ข้อสังเกตพบว่า ในโรงเรียนขนาดเล็กมีการจัดกิจกรรมในแต่ละด้านใกล้เคียงกัน สำหรับโรงเรียนขนาดกลางจะเน้นกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาสมอง (Head)

มากกว่ากิจกรรมอื่นๆ ส่วนโรงเรียนขนาดใหญ่มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติ (Hand) มากที่สุด และพบว่ากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาสุขภาพ (Health) เมื่อขนาดของโรงเรียนใหญ่ขึ้นจะมีการจัดกิจกรรมกลุ่มนี้ลดลง สอดคล้องกับงานวิจัยของ จุฑามาศ สุภาพจน์และธีระดา ภิญโญ (2560) ได้ศึกษาแนวทางการบริหารกิจกรรมการเรียนรู้ตามนโยบาย “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ของสถานศึกษา ชั้นพื้นฐานสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า การบริหารกิจกรรมการเรียนรู้ตามนโยบาย “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และครูที่สอนในโรงเรียนที่มีขนาดต่างกัน มีการบริหารกิจกรรมการเรียนรู้ โดยภาพรวม ด้านโครงสร้างเวลาเรียนและตารางเรียน ด้านรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านการดำเนินกิจกรรม ด้านสื่อและแหล่งการเรียนรู้ และด้านการวัด และประเมินผลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีแนวทางการบริหารกิจกรรมการเรียนรู้ คือ การเตรียมความพร้อมของผู้สอนและการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน

3. ผลการวิเคราะห์สถิติถดถอยพหุคูณแบบลดหลั่นเพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรทำนาย 5 ตัวแปร คือ ปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู ปัจจัยการประเมินผลและติดตามผู้เรียน ปัจจัยการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง ปัจจัยศักยภาพการปฏิบัติตามนโยบายของผู้บริหาร และปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหาร ที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกลุ่มครูผู้สอน ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานีในภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับการปฏิบัติบ่อยครั้ง โดยตัวแปรทั้ง 5 ตัวแปรสามารถร่วมกันทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จังหวัดปัตตานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยอภิปรายได้ดังนี้

3.1 ปัจจัยความสามารถในการจัดกิจกรรมของครู ในภาพรวมอยู่ระดับการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.14$, S.D. = .51) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การเพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง สร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเองและเรียนอย่างมีความสุข มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.41$, S.D. = .60) รองลงมาคือ การสร้างแรงบันดาลใจ จุดประกายความคิด สร้างความมุ่งมั่น เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์และสรุปองค์ความรู้ด้วยตนเอง ($\bar{x} = 4.26$, S.D. = .62) สอดคล้องกับงานวิจัยของ จตุพร วงศ์ไชย (2557) ได้ศึกษาปัจจัยทุกระดับที่ส่งผลต่อผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน(O-NET) วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงรายเขต 3 ผลการวิจัยพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย

ระหว่างปัจจัยระดับห้องเรียน 3 ตัวแปร ได้แก่ คุณภาพการสอนของครู ประสบการณ์สอนของครู และบรรยากาศการเรียนการสอน ความสัมพันธ์กับผลการทดสอบระดับชาติพื้นฐานวิชาคณิตศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และพบว่า คุณภาพการสอนของครู มีความสัมพันธ์กับผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐานวิชาคณิตศาสตร์มากที่สุด มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .608 สอดคล้องกับ เวชฤทธิ์ อังกนะภัทรขจร (2555) ได้ศึกษาการประยุกต์ใช้แนวคิด Teach Less, Learn More (TLLM) สู่การจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ พบว่าแนวคิด Teach Less, Learn More (TLLM) เป็นแนวคิดหนึ่งในการจัดการศึกษาของประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์ ที่สอดคล้องกับแนวการจัดการศึกษาระดับชาติของประเทศไทย โดยอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ซึ่งต้องการให้ผู้สอนลดบทบาทในการสอนของตนเองให้น้อยลง และส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้นโดยมีผู้สอนเป็นผู้สนับสนุน และเอื้ออำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำงานเป็นกลุ่ม มีโอกาสนำเสนอความคิดของตนเอง ร่วมกันอภิปรายก่อให้เกิดการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับชีวิตจริงซึ่งสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด Teach Less, Learn More (TLLM) สอดคล้องกับงานวิจัยของ อาทิตยา แยมกลิ่น (2553) ได้ศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ : กรณีศึกษาโรงเรียนบ้านหนองโดนประสาธวิทย์ อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนเห็นว่าการสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ผู้ดำเนินการคือ ครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดกิจกรรมส่วนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ครูผู้สอนและนักเรียนร่วมดำเนินการตามขั้นตอน และครูผู้สอนควรปฏิบัติในการจัดกิจกรรมคือ นักเรียนเป็นผู้ปฏิบัติด้วยตนเองตามที่กำหนด

3.2 ปัจจัยการประเมินผลและติดตามผู้เรียน ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{X} = 3.98$, S.D. = .53) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่โรงเรียนส่งเสริมให้ครูประเมินผลความก้าวหน้าของผู้เรียนให้ครอบคลุมหลักองค์ 4 การศึกษา Head Heart Hand Health มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{X} = 4.05$, S.D. = .68) รองลงมาคือ โรงเรียนมีเครื่องมือในการประเมินผลการดำเนินงานโครงการ ในแต่ละกิจกรรมที่เชื่อมโยงตัวชี้วัดความสำเร็จของสพฐ. ($\bar{X} = 4.02$, S.D. = .67) สอดคล้องกับงาน วิจัยของ แก้วตา ชัยภักดี (2560) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดทำ และการใช้หลักสูตรสถานศึกษาในโรงเรียนนาร่อง และโรงเรียนเครือข่ายกับโรงเรียนทั่วไป รวมทั้งศึกษาปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการจัดทำและการใช้หลักสูตรสถานศึกษา ของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 3-4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี ผลการวิจัยพบว่า ด้านการวัด

และประเมินผลการเรียนรู้ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ครูขาดเครื่องมือที่มีมาตรฐานในการวัดผล ประเมินผล มีแนวทางแก้ไขปัญหาคือ โรงเรียนควรอบรมเชิงปฏิบัติการให้ครูมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการวัดและประเมินผล สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิพันธ์ พัดสมร (2540) ได้ศึกษาวิธีการและรูปแบบการประเมินผลความก้าวหน้าทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่สนับสนุนให้นักเรียนเป็นผู้ประเมินผลสัมฤทธิ์และความก้าวหน้าของตนเองด้วยตนเอง จะทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบและรู้จักประเมินตนเอง และสอดคล้องกับการศึกษาของ เกรียงศักดิ์ เจริญศักดิ์ (2545) ได้เสนอว่าการประเมินอย่างมีประสิทธิภาพจะทำให้เกิดความก้าวหน้าในการแก้ปัญหาและได้คำตอบที่มีคุณภาพสูง และมีความเหมาะสม

3.3 ปัจจัยการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง ภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{X} = 3.74$, S.D. = .67) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้แทนผู้ปกครอง/ผู้แทนชุมชนร่วมวางแผน/แก้ปัญหา/ให้ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นในการจัดกิจกรรม "ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้" มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{X} = 3.81$, S.D. = .74) รองลงมาคือ โรงเรียนมีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือในการจัดกิจกรรม "ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้" กับหน่วยงานอื่น ๆ ($\bar{X} = 3.74$, S.D. = .84) สอดคล้องกับงานวิจัยของ อำนาจ ทรงบุญ (2559) ได้ศึกษากลยุทธ์การสนับสนุนนโยบาย "ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้" สู่การปฏิบัติที่มีประสิทธิผลของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า กลยุทธ์การสนับสนุนนโยบาย "ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้" สู่การปฏิบัติที่มีประสิทธิผลนั้นโรงเรียนส่วนใหญ่มีการประสานความร่วมมือกับภูมิปัญญาท้องถิ่น ปราชญ์ชาวบ้านและชุมชน โรงเรียนมีการเชิญวิทยากรภายนอกมาช่วยในการจัดกิจกรรมและมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภาณุพงษ์ แก้วอินทร์ (2559) ได้ศึกษาการบริหารสถานศึกษาตามกรอบการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สองของโรงเรียนมัธยมศึกษากลุ่มด้อยอย่างขางที่ใช้นโยบาย "ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้" สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 34 ผลการวิจัยพบว่า ด้านพัฒนาระบบบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชน ภาคเอกชน และทุกภาคส่วนในการจัดการศึกษาและสนับสนุนการศึกษาและเรียนรู้มากขึ้น พบว่า ผู้บริหารแสดงบทบาทในการเข้าหาลงองค์กร หน่วยงาน ทุกภาคส่วนที่มีส่วนเกี่ยวข้องร่วมจัดการศึกษา และนโยบาย "ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้" เป็นการกำหนดบทบาทให้หน่วยงาน องค์กรท้องถิ่นภาครัฐและเอกชน เข้ามาร่วมในการจัดการศึกษา

3.4 ปัจจัยศักยภาพการปฏิบัติตามนโยบายของผู้บริหาร ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติ บ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.10$, S.D. = .59) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีจัดการเรียนการสอนในกิจกรรม "ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้" ไม่น้อยกว่า 5 ชั่วโมง/สัปดาห์มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.26$, S.D. = .71) รองลงมา คือ การสำรวจความสนใจ และความต้องการของผู้เรียนก่อนนำมาจัดกิจกรรมที่หลากหลายโดยให้สอดคล้องกับวัย ช่วงชั้น และความแตกต่างระหว่างบุคคล ($\bar{x} = 4.14$, S.D. = .75) สอดคล้องกับงานวิจัยของ เกษอมร มิ่งขวัญ (2560) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการปฏิบัติตามนโยบายการลดเวลาเรียนในสถานศึกษาสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 4 ผลการวิจัยพบว่า ดานศักยภาพการปฏิบัตินโยบายของผู้บริหาร หากมีการกำหนดเป้าหมาย จุดประสงค์ ระยะเวลาและวิธีดำเนินการต่องประกอบด้วย ผู้เกี่ยวข้องทั้งหมดทั้งนโยบายผู้บริหาร สถานศึกษา ผู้รับผิดชอบ ผู้ปฏิบัติการ เพื่อให้ทุกฝ่ายยอมรับเพื่อรับผิดชอบร่วมกันทำให้การปฏิบัติตามนโยบายการลดเวลาเรียนของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 4 ประสบความสำเร็จอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของสุธา พงศถาวร ภิญญ (2546) ได้ศึกษาติดตามผลการบริหารจัดการหลักสูตรสถานศึกษาการศึกษาขั้นพื้นฐานเขต การศึกษา 12 พบปัญหา คือผู้บริหารขาดความรู้ความเข้าใจ สถานศึกษามีเวลาในการเตรียมความพร้อมของบุคลากร และชุมชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรยังไม่เพียงพอ และขาดความชัดเจนในการจัดทำสาระหลักสูตร ครูมีภาระงานอื่นๆมากทำให้มีเวลาในการจัดทำสาระหลักสูตรไม่เต็มที่ ขาดคุณนิเทศ ที่มีความรู้ ความเข้าใจหลักสูตร การนิเทศของสถานศึกษายังไม่เป็นระบบและต่อเนื่องเท่าที่ควร การสรุป การดำเนินงานและนำข้อมูลจากการใช้ หลักสูตรไปพัฒนาข้อมูล ใหญ่ถูกต้องและชัดเจนก่อนที่ กำหนดเวลาเรียน ประชุมชี้แจงให้ทุกฝ่ายทราบ ทุกขั้นตอนในการปฏิบัติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมพร ประไพวัชรพันธ์ (2548) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาการดำเนินการตามยุทธศาสตร์สู่ ความสำเร็จในการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1, 2 และ 3 ตามยุทธศาสตร์ในการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการดำเนินการตามยุทธศาสตร์สู่ความสำเร็จในการประกันคุณภาพภายใน สถานศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 1, 2 และ 3 โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ยุทธศาสตร์การสร้างวัฒนธรรม และความรู้ความเข้าใจยุทธศาสตร์ การวางแผนและการกำกับดูแลยุทธศาสตร์การกำหนดผู้รับผิดชอบ และยุทธศาสตร์การมีส่วนร่วมและปรึกษาหารือกับผู้เกี่ยวข้องอยู่ในระดับมาก

3.5 ปัจจัยด้านภาวะผู้นำของผู้บริหาร ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.19$, S.D. = .49) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่ผู้บริหารชี้แจงสร้างความเข้าใจให้บุคลากรมีความรู้ในการดำเนินงานตามนโยบาย "ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้" อย่างชัดเจน มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.33$, S.D. = .60) รองลงมาคือ ผู้บริหารเป็นผู้มีวิสัยทัศน์ มีภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง และเห็นความสำคัญในการขับเคลื่อนนโยบายสู่การปฏิบัติอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง ($\bar{x} = 4.28$, S.D. = .63) สอดคล้องกับงานวิจัยของ วชิราภรณ์ เกียรติบุญญาฤทธิ (2549) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรคัดสรรกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหาร มีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศนรงค์ จุฑามณี (2548) ได้ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดเลย การวิเคราะห์เชิงสาเหตุพหุระดับโดยใช้โมเดลเชิงลดหลั่น ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรภาวะผู้นำของผู้บริหารและประสบการณ์ในการสอนมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิไลลักษณ์ ตลสว้าง (2556) ได้ทำการศึกษาบทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาในการพัฒนาโรงเรียนแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า บทบาทผู้บริหารสถานศึกษาในการพัฒนาโรงเรียนแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้วเขต 1 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ผู้บริหารที่มีวิสัยทัศน์รู้จักร่วมกันทำงานเป็นทีม และคิดอย่างเป็นระบบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฉัตรชัย กิตติรุ่งสุวรรณ (2555) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยการบริหารของผู้บริหารที่สัมพันธ์กับคุณภาพนักเรียนของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาญจนบุรี ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยการกำหนดเป้าหมาย ภาวะผู้นำ แรงจูงใจการตัดสินใจ มาตรฐานการปฏิบัติงานและการฝึกอบรม การปฏิสัมพันธ์และอิทธิพลส่งผลต่อคุณภาพนักเรียน

4. ผลการวิเคราะห์ระดับปฏิบัติของตัวแปรในกลุ่มครูผู้สอน เพื่อทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรม "ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้" จำแนกเป็นรายกิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) กิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) กิจกรรมพัฒนาทักษะการปฏิบัติ (Hand) กิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) และด้านความสุขของนักเรียน (Happiness) พบว่าระดับการปฏิบัติในกิจกรรม ของครูผู้สอน ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.11$, S.D. = .55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ

พบว่า กิจกรรมพัฒนาทักษะปฏิบัติ (Hand) มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.15$, S.D. = .57) รองลงมา คือ กิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) ($\bar{x} = 4.14$, S.D. = .51) ด้านความสุขของนักเรียน (Happiness) ($\bar{x} = 4.12$, S.D. = .57) กิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) ($\bar{x} = 4.10$, S.D. = .55) และกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) มีระดับการปฏิบัติน้อยที่สุด ($\bar{x} = 4.02$, S.D. = .55)

4.1 ผลการวิเคราะห์ระดับปฏิบัติของตัวแปรในกลุ่มครูผู้สอนเพื่อทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) พบว่า ระดับการปฏิบัติของครูผู้สอนในกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.02$, S.D. = .55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายทั้งใน และนอกห้องเรียน มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.11$, S.D. = .69) รองลงมาคือ การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้เชื่อมโยงประสบการณ์ที่ได้จากกิจกรรมไปใช้ใน ชีวิตจริง ($\bar{x} = 4.05$, S.D. = .65)

4.2 ผลการวิเคราะห์ระดับปฏิบัติของตัวแปรในกลุ่มครูผู้สอนเพื่อทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) พบว่า ระดับการปฏิบัติของครูผู้สอนในกิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.14$, S.D.=.51) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมอย่างต่อเนื่องจนสำเร็จด้วยความเต็มใจและภูมิใจในผลงานที่เกิดขึ้น มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.20$, S.D.=.60) รองลงมาคือ การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ และกล้าแสดงออก มีพฤติกรรมที่เป็นนิสัยที่ตีประจำตัว มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ ($\bar{x} = 4.17$, S.D.=.59)

4.3 ผลการวิเคราะห์ระดับปฏิบัติของตัวแปรในกลุ่มครูผู้สอนเพื่อทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกิจกรรมพัฒนาทักษะการปฏิบัติ (Hand) พบว่า ระดับการปฏิบัติของครูผู้สอนในกิจกรรมพัฒนาทักษะปฏิบัติ (Hand) ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.15$, S.D. = .57) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้รับรู้หลักการปฏิบัติงานที่ถูกต้องมีทักษะในการทำงาน และสามารถเชื่อมโยงสู่การนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.25$, S.D. = .68) รองลงมาคือ การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนสามารถสร้างผลงาน หรือชิ้นงานตามความถนัด และความสนใจของตนเอง นำเสนอผลงาน ชิ้นงานไปขยายผล หรือต่อยอดสู่อาชีพได้ ($\bar{x} = 4.18$, S.D. = .67)

4.4 ผลการวิเคราะห์ระดับปฏิบัติของตัวแปรในกลุ่มครูผู้สอนเพื่อทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) พบว่า ระดับการปฏิบัติของครูผู้สอนในกิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.10$, S.D. = .55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนปฏิบัติตนในการดูแลสุขภาพการรับประทานอาหาร การออกกำลังกาย และการเสริมสร้างสมรรถนะทางกายได้อย่างถูกต้องและติดเป็นนิสัย มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.19$, S.D. = .68) รองลงมาคือ การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดทักษะชีวิตในการคิดวิเคราะห์ และแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ได้อย่างเหมาะสมและสร้างสรรค์ ($\bar{x} = 4.12$, S.D. = .69)

4.5 ผลการวิเคราะห์ระดับปฏิบัติของตัวแปรในกลุ่มครูผู้สอนเพื่อทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในด้านความสุขของนักเรียน (Happiness) พบว่า ระดับการปฏิบัติของครูผู้สอนในด้านความสุขของผู้เรียน (Happiness) ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.12$, S.D. = .57) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การส่งเสริมให้นักเรียนให้ปฏิบัติงานจนสำเร็จสามารถปรับตัวเข้ากับบุคคลอื่น และสถานที่ได้อย่างดีส่งผลให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.17$, S.D. = .64) รองลงมาคือ การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะในการดำรงชีวิต และทักษะทางสังคมในบริบทต่างๆ ทำให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ($\bar{x} = 4.14$, S.D. = .68)

5. ผลการวิเคราะห์สถิติถดถอยพหุคูณแบบลดหลั่นเพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรทำนาย 5 ตัวแปร คือ ปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม ปัจจัยพฤติกรรมไม่เรียนรู้ ปัจจัยเจตคติที่ดีต่อกิจกรรม ปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน และปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง ที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกลุ่มนักเรียน ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดปัตตานีในภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับการปฏิบัติบ่อยครั้ง โดยตัวแปรทั้ง 5 ตัวแปรสามารถร่วมกันทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จังหวัดปัตตานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยอภิปรายได้ดังนี้

5.1 ปัจจัยความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.20$, S.D. = .59) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักเรียนมีความสุข และสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดให้ มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.56$, S.D. = .71) รองลงมาคือ

นักเรียน มีโอกาสได้เลือกเรียนกิจกรรมตามความถนัดและความต้องการของนักเรียนเอง ($\bar{x} = 4.16, S.D. = .97$) สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปกครอง บัววิรัชเลิศ (2560) ได้ศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อโครงการ “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อโครงการ “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ทั้งในด้านสิ่งที่ผู้เรียนได้รับจากกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” และการจัดการการเรียนรู้ในโครงการ “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” อยู่ในระดับมาก เนื่องจากสิ่งที่ได้รับจากกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและพัฒนาเพิ่มพูนความสามารถของตนเอง นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม และส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนร่วมกันอย่างมีความสุข สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทิมา เมย์ประโคน (2555) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจในการเรียนวิชาศิลปะเรื่องการสร้างสรรค์จากเศษวัสดุของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการเรียนในรูปแบบ 4 Mat ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาศิลปะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบ 4 Mat ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนวิชาศิลปะเรื่องการสร้างสรรค์จากเศษวัสดุโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบ 4 Mat ทั้ง 5 กิจกรรมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพรรณณี ศรีพงษ์ (2558) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมประเทืองปัญญาหนูน้อยวิทยาศาสตร์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในการปฏิบัติกิจกรรมหนูน้อยวิทยาศาสตร์ กิจกรรมเน้นการมีส่วนร่วมและเน้นกระบวนการกลุ่มของนักเรียน ทำให้นักเรียนได้ใช้ความคิดได้ปฏิบัติ และค้นพบความรู้ด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจในการปฏิบัติกิจกรรมผ่านเกณฑ์ที่กำหนดคือร้อยละ 96 ของนักเรียนที่มีผลการปฏิบัติกิจกรรมผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

5.2 ปัจจัยพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.22, S.D. = .53$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักเรียนมักจะเข้าเรียนตรงต่อเวลาทุกครั้ง มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.44, S.D. = .71$) รองลงมาคือ นักเรียนตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมตามขั้นตอนจนสามารถทำงานได้สำเร็จและเสร็จทันเวลา ($\bar{x} = 4.23, S.D. = .71$) สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิทักษ์ วงแหวน (2558) ได้ศึกษาปัจจัยพหุระดับที่ส่งผลต่อพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดศรีสะเกษ ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรอิสระระดับนักเรียนพฤติกรรมใฝ่เรียน

ของนักเรียน การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ส่งผลทางบวกต่อบรรยากาศในชั้นเรียน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .891 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่.01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ Make the most และคณะ (2001) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชาวอเมริกัน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมไม่เรียนรู้ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 นักเรียน มีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ และนักเรียนสามารถวางแผนการเรียนรู้ ในสิ่งที่ตัวเองสนใจจากกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้นในบรรยากาศที่สนุกสนาน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2559) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนประถมศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมไม่เรียนรู้ สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเมื่อพิจารณาถึงลักษณะของปัจจัยพยากรณ์พบว่า เจตคติต่อการเรียนแรงจูงใจไม่สัมพันธ์ และการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครอง การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และบรรยากาศในชั้นเรียนจะส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมไม่เรียน

5.3 ปัจจัยเจตคติที่ดีต่อกิจกรรม พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.17$, S.D. = .63) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่นักเรียนรู้สึกว่าการกระทำทำให้ค้นพบแนวทางที่ชอบมีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.23$, S.D. = .88) รองลงมาคือ การที่นักเรียนเชื่อว่าการกระทำให้นำความรู้ที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ($\bar{x} = 4.21$, S.D. = .77) สอดคล้องกับงานวิจัยของ จตุพร วงศ์ไชย และคณะ (2557) ได้ศึกษา เรื่องปัจจัยที่เอื้อความสำเร็จต่อผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน O-net ในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (โรงเรียนขยายโอกาส) ผลการวิจัยพบว่า ในระดับนักเรียน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายระหว่างปัจจัยระดับนักเรียนพบว่า เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจไม่สัมพันธ์ทางการเรียน การส่งเสริมของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐานวิชาคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่.01 และพบว่า เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์และการส่งเสริมของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐานวิชาคณิตศาสตร์มากที่สุด สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จุฬารักษ์ มาลี (2553) ได้ศึกษาถึงตัวแปรด้านจิตพิสัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ในจังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ ความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ แรงจูงใจไม่สัมพันธ์ และความมีวินัยในตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ มานิตย์ พุทธิโยธา (2550) ได้ศึกษาเจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลจามเทวี ที่มีระดับผลการเรียนต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีระดับผลการเรียนต่างกัน มีเจตคติต่อการเรียนวิชา

วิทยาศาสตร์แตกต่างกันโดยนักเรียนที่มีระดับผลการเรียนสูงจะมีเจตคติต่อการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ในระดับดี ส่วนนักเรียนที่มีระดับผลการเรียนปานกลางจะมีเจตคติต่อการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ในระดับปานกลาง และนักเรียนระดับผลการเรียนต่ำ มีเจตคติต่อการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ในระดับค่อนข้างไม่ดี

5.4 ปัจจัยความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง

($\bar{x} = 4.28$,

S.D. = .56) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นักเรียนสนุกสนานเมื่อได้ทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่ม

เพื่อน มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.47$, S.D. = .78) รองลงมาคือ นักเรียนทำงานร่วมกับเพื่อน

ได้อย่างมีความสุข ($\bar{x} = 4.41$, S.D. = .73) สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุกัญญา แยมยิ้ม (2551)

ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวกับความตั้งใจเรียนของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย

พบว่า บุคลิกภาพ ทศนคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานภาพในครอบครัว

บรรยากาศการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน และความสัมพันธระหว่างเพื่อนมี

ความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยยะสำคัญที่ระดับ .01 และปัจจัย

เหล่านี้ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนความตั้งใจเรียนของนักเรียนได้ร้อยละ 63.03 สอดคล้องกับ

งานวิจัยของ สุธา ศุภสมิทธิ (2555) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม

ของนักเรียน ในช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน เขตปทุมวัน

กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนคือ

ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู และความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สอดคล้องกับงานวิจัย

ของ ชัชลิณี จุงพิวัฒน์ (2547) ได้ทำการศึกษาสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนนักเรียนในโรงเรียนมัธยม

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความพึงพอใจในการมีสัมพันธระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนมาก มีแนวโน้ม

ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้น

เรียนน้อย

5.5 ปัจจัยความเชื่อมั่นในตนเอง พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.21$,

S.D. = .55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่นักเรียนภูมิใจในผลงานของตนเอง มีระดับการปฏิบัติ

มากที่สุด ($\bar{x} = 4.55$, S.D. = .66) รองลงมาคือ นักเรียนยินดีเมื่อมีโอกาสได้เผยแพร่ผลงานของตนเอง

($\bar{x} = 4.22$, S.D. = .83) สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพิภา คงรุ่งเรือง (2542) ได้ศึกษาลักษณะ

พฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ

ตามแกนแห่งการเรียนรู้ของไฮ/สโคป ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง จะสามารถ

เคลื่อนไหวและจังหวะตามแกนแห่งการเรียนรู้ของไฮ/สโคป โดยมีระยะเวลาสัมพันธ์กับปริมาณการใช้ ปัจจัยตามแกนแห่งการเรียนรู้ของไฮ/สโคป สอดคล้องกับ Goor. (1974) พบว่าเด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง จะมีความคิดสร้างสรรค์สูง มีความสามารถในการแก้ปัญหา กล้าแสดงความคิดเห็นใหม่ ๆ ในการแก้ปัญหาได้ดีกว่าเด็กที่ขาดความเชื่อมั่น สอดคล้องกับงานวิจัยของ วารุณี เจริญรัตน์โชติ (2543) ได้ศึกษาความสำเร็จในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแนวโน้มน และอัตราการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบปฏิบัติการทดลอง ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ความเชื่อมั่นในตนเองจะมีพฤติกรรมเรียนรู้ด้วยความสุข นักเรียน จะทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานไม่เครียด การเป็นคนตรงต่อเวลา แต่งกายสุภาพเรียบร้อย นักเรียนสามารถเพลิดเพลินกับการเรียนรู้ มีความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน กล้าคิดกล้าทำและกล้า แสดงออก

6. ผลการวิเคราะห์ระดับปฏิบัติของตัวแปรในกลุ่มนักเรียน เพื่อทำนายความสำเร็จในการจัด กิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” จำแนกเป็นรายกิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) กิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) กิจกรรมพัฒนาทักษะการปฏิบัติ (Hand) กิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) และด้านความสุขของนักเรียน (Happiness)พบว่า การปฏิบัติในกิจกรรม ของนักเรียนใน ภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.22$, S.D. =.90) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า กิจกรรม พัฒนาสุขภาพ (Health) มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.29$, S.D. =.57) รองลงมาคือ กิจกรรม พัฒนาจิตใจ (Heart) ($\bar{x} = 4.27$, S.D. =.58) ด้านความสุขของนักเรียน (Happiness) ($\bar{x} = 4.26$, S.D. =.54) กิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) ($\bar{x} = 4.18$, S.D. = .55) และกิจกรรมพัฒนาทักษะปฏิบัติ (Hand) มีระดับการปฏิบัติที่น้อยที่สุด ($\bar{x} = 4.13$, S.D. = .56) ตามลำดับ

6.1 ผลการวิเคราะห์ระดับปฏิบัติของตัวแปรในกลุ่มครูผู้สอนเพื่อทำนายความสำเร็จใน การจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) พบว่า ระดับการปฏิบัติ ของนักเรียนในกิจกรรมพัฒนาสมอง (Head) ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.18$, S.D. = .55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การที่นักเรียนได้พัฒนาการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.19$, S.D. = .80) รองลงมาคือ การที่นักเรียนได้ฝึกการทำงานเป็น ทีมและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้จนสำเร็จ ($\bar{x} = 4.18$, S.D. = .83)

6.2 ผลการวิเคราะห์ระดับปฏิบัติของตัวแปรในกลุ่มครูผู้สอนเพื่อทำนายความสำเร็จในการ จัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) พบว่า ระดับการปฏิบัติของ นักเรียนในกิจกรรมพัฒนาจิตใจ (Heart) ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.27$, S.D.=.58) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การที่นักเรียนเคารพในข้อตกลง กฎ กติกา และระเบียบของโรงเรียน

มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.37$, S.D. = .79) รองลงมาคือ การที่นักเรียนทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ ($\bar{x} = 4.30$, S.D. = .84)

6.3 ผลการวิเคราะห์ระดับปฏิบัติของตัวแปรในกลุ่มครูผู้สอนเพื่อทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกิจกรรมพัฒนาทักษะการปฏิบัติ (Hand) พบว่า ระดับการปฏิบัติของนักเรียนในกิจกรรมพัฒนาทักษะปฏิบัติ (Hand) ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.13$, S.D. = .57) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การที่นักเรียนสามารถเลือกใช้วัสดุได้เหมาะสมกับงานที่ปฏิบัติ มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.18$, S.D. = .74) รองลงมาคือ การที่นักเรียนสามารถปฏิบัติกรรมได้ถูกต้องตามขั้นตอน ($\bar{x} = 4.16$, S.D. = .74)

6.4 ผลการวิเคราะห์ระดับปฏิบัติของตัวแปรในกลุ่มครูผู้สอนเพื่อทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในกิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) พบว่า ระดับการปฏิบัติของครูผู้สอนในกิจกรรมพัฒนาสุขภาพ (Health) ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.29$, S.D. = .57) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าการที่นักเรียนรู้จักหลีกเลี่ยงการอยู่ในสถานที่ที่ไม่ปลอดภัย มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.44$, S.D. = .75) รองลงมาคือ การที่นักเรียนใช้หลักสุขอนามัยในการปฏิบัติภารกิจประจำวัน ($\bar{x} = 4.28$, S.D. = .77) และข้อที่มีระดับการปฏิบัติน้อยที่สุดคือ การที่นักเรียนดูแลสุขภาพความสะอาดอุปกรณ์/วัสดุทุกครั้ง ($\bar{x} = 4.21$, S.D. = .86)

6.5 ผลการวิเคราะห์ระดับปฏิบัติของตัวแปรในกลุ่มครูผู้สอนเพื่อทำนายความสำเร็จในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ในด้านความสุขของนักเรียน (Happiness) พบว่า ระดับการปฏิบัติของนักเรียนในด้านความสุขของผู้เรียน (Happiness) ในภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.26$, S.D. = .54) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การที่นักเรียนสามารถปรับตัวให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขมีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ($\bar{x} = 4.38$, S.D. = .82) รองลงมาคือ การที่นักเรียนได้เลือกเรียนกิจกรรมตาม ความต้องการ ($\bar{x} = 4.30$, S.D. = .76)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 สัดส่วนของการจัดกิจกรรมพบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่จะมีจำนวนกิจกรรมมาก เนื่องจากมีความพร้อมในด้านปัจจัยสนับสนุนมากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก ดังนั้นโรงเรียนขนาดเล็ก ควรมีการจัดกิจกรรมที่มีความหลากหลาย เน้นการให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ที่สามารถหาสถานที่ และสื่อในท้องถิ่น หรือวัสดุอุปกรณ์ที่หาได้ง่ายมาจัดกิจกรรม

1.2 ความสามารถในการจัดกิจกรรมของครูเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้กิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ประสบความสำเร็จ ดังนั้นควรที่ส่งเสริมให้ครูมีรูปแบบการสอนที่กระตุ้น ให้นักเรียนสนุกสนาน ครูผู้สอนมีออกแบบการจัดกิจกรรมด้วยวิธีการแสวงหาคำตอบที่มีความ หลากหลาย ตามความถนัดความสนใจ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนได้ ลงมือปฏิบัติจริง สร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง และเรียนอย่างมีความสุข จะทำให้นักเรียนมีโอกาสได้ เลือกเรียนกิจกรรมตามความถนัด และความต้องการของฉันทเองนักเรียนมีความสุข และสนุกสนานและ ค้นพบสิ่งที่ตนเองถนัด

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาปัญหา ความต้องการและความเหมาะสมในการจัดกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” และควรมีการศึกษารูปแบบการประเมินกิจกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับ การประเมินกิจกรรม “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” เพื่อบ่งชี้ว่า กิจกรรมนั้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ที่ตั้งไว้หรือไม่

2.2 ควรมีการวิจัยเชิงพัฒนาในการนำนโยบาย “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ไปปฏิบัติใน สถานศึกษาแต่ละสังกัด เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบ/วิธีการดำเนินงานที่จะส่งผลให้นโยบายประสบ ความสำเร็จอย่างยั่งยืน